

Единъ гласъ изви :

— Царьтъ е убитъ! Нашиятъ баща, нашиятъ милъ освободитель царъ Александъръ II е разкжсанъ.

Пжтницитѣ обърнаха погледъ къмъ каляската и, о чудо, видѣха: конетѣ паднали ранени, облѣни въ кръвъ, каляската строшена и мжжѣтъ въ нея разкжсанъ отъ желѣзни парчета.

Книгата, която младежѣтъ хвърлил върху каляската, била смъртоносна бомба. Тя избухна и уби конетѣ, хора, както и самия царъ, що бѣ вътре въ колата.



Полицията отъ вси страни веднага долетѣ, обгради улицитѣ, хвана убиеца и дигна тѣлото на загиналия царъ. Цѣлиятъ народъ колѣнични на земята, кръсти се, пролива горещи сълзи и жестоко проклина убиеца.

Известието за убийството на царя бързо се разнесе изъ Русия и цѣлиятъ руски народъ потъна въ дълбока скръбъ. . .

Причината. — Рускиятъ народъ не можеше да разбере, защо нѣкакъвъ младежъ да хвърли бомба противъ царя и да го убие? Какво зло е видѣлъ той отъ него? Всички се чудѣха, охкаха, ахкаха, проклинаха и на Бога се молѣха. По свѣта